

СОНЕТЪ

Да може все така, съ притиснати чела,
безспирно къмъ безкрая да ни отнася тренътъ,
когато синкавъ димъ се стеле надъ селата,
и кърътъ, въ топли пари, заспива уморенъ.

Да може все така, шумътъ на колелата
да ни унася леко, единъ на другъ склонени,
а вѣнъ на пролѣтъта прозирнитѣ була
въздушно да обвиватъ леса раззелененъ . . .

Да може все така, въ последния ми день,
да бждешъ ти до мене — любимъ, другарь и братъ,
забравила бихъ азъ натрупанитѣ мжки —

горчивитѣ утайки, останали у менъ
отъ всичкитѣ ми прежни и срещи, и разлжки,
отъ цѣлия животъ на тоя страненъ свѣтъ.